

NIKDY SE NEPŘESTALA USMÍVAT

(ukázka z prologu)

Martin Štefko

Martin Štefko – Golden Dog
2015

Základní vydavatelské informace o knize:

Text © Martin Štefko, 2013

Obálka © Jan „Abbe“ Nikrýn, 2015

Korektury: Veronika Schreiberová, Radka Schreiberová

Vydalo nakladatelství Martin Štefko v roce 2015

v edici Golden Dog

jako svou 1. publikaci

Urbinská 141, 381 01 Český Krumlov

www.goldendog.cz

1. vydání

Knihu zakoupíte: <http://www.goldendog.cz/produkt/298/>

Tiskem Nová Forma, s.r.o., Týn nad Vltavou, 2015

www.novaforma.cz

ISBN 978-80-88067-00-9

Doktor Robert Jenkins stál za silným sklem a díval se, jak je Alexandra přivazovaná k lůžku, na kterém měla zemřít. Nedovedl to pochopit, ale její úsměv nezmizel ani ve chvíli, kdy do její předčasné smrti chybělo jen několik málo minut. Právě úsměv doktor považoval za jednu z hlavních příčin toho, jak s Alexandrou zacházeli a proč se nakonec ocitla v místnosti, ze které není návratu. Alespoň pro ty připoutané ne.

„Vidí mě?“ napadlo Roberta, ale nemohl si odpovědět, dokud se žena nepodívá jeho směrem.

Alexandra nikdy nepatřila ke kráskám. Kdyby ji zvolili za královnu plesu, tak jenom proto, aby na ni při korunovaci chrstli kýbl s prasečí krví. Robert si však nemyslel, že by byla ošklivá, to rozhodně ne. Modelku by však mohla dělat pouze v nějakém bizarním filmu. Neměla ty správné proporce, jako kdyby některé neměla vůbec. Její obličej se dal považovat za nevinný, snad i hloupý. Bohužel s tím, jak stárla a jak se usmívala, vypadal – v očích některých – jako obličej sériové vražedkyně. Však Alexandra také neležela příkurtovaná proto, že by ji soud shledal nevinnou, ale proto, že se přiznala ne k několika vraždám, ale k desítkám zabití.

Jen ta myšlenka Roberta zabořila.

Díval se na hubenou čtyřicátnici a myslel si, že takhle vypadá její svět. Tohle není nic, co by vybočovalo z Alexandřina standardu.

Zasloužila si smrt? Zasloužila si takový trest? Ne, samozřejmě, že ne, nikdo si podle doktorova mínění takový trest nezasluhuje, ale v případě Alexandry... Bylo to v pořádku. Nedokázal by své přesvědčení nikomu vysvětlit, ne jednou větou, ale poprava se zdála v pořádku.

Nevěřil tomu, jak bizarně přemýšlí.

Věděl však, proč tak přemýšlí. Mohla za to ona.

Alexandra.

Připoutaná čekala na první injekci.

Robert se podíval na ostatní přítomné v místnosti. Nezajímali ho ti, co zde měli být, ale ti, co si návštěvu zvolili dobrovolně. Několik zástupců rodin, jejichž příbuzní se stali Alexandřinými oběťmi. Nikdo z nich neplakal.

Silnější žena, co si vzala svoje nejlepší letní šaty, její manžel, který si svůj oblek koupil na poslední chvíli a očividně se v něm necítil nejpříjemněji.

Dva mladíci, patrně bratři, kteří si s sebou vzali i kameru, ale policista je upozornil, že tohle není procedura, kterou si budou moct natáčet. Jeden z nich stejně třímal v ruce telefon a hodlal na něj zaznamenat alespoň něco. Dnešní technologie přejí podobným čumilům. Robert jim nic neřekl, protože věděl, že to nemá smysl. Alexandře na tom stejně nezáleželo.

Vedle bratrů seděla postarší žena, snad matka některé z obětí. Ruka na holi, kterou opírala o zem před sebou, se třásla. Ne, žena se nechystala brečet, byla jen nemocná.

Robert neznal ani jednoho z nich, ale nepochyboval, že by jejich jména snadno našel ve složkách k Alexandřinu případu. Nikdo z nich nepřišel proto, aby truchlil nad ztrátou svých blízkých, všichni se přišli podívat, jak člověk umírá. Přišli, protože mohli. Přišli, protože chtěli cítit zadostiučinění.

Bude jim poskytnuto.

Robert je na jednu stranu chápal, na druhou stranu se na ně díval jako na hyeny. Nebudou šťastnější, až se zítra probudí, jen si tu iluzi v sobě budou držet. Teď, možná, na chvíli pocítí chvilkové uspokojení.

Přesně věděl, co by mu teď Alexandra řekla: „Oni budou spokojení. Chvíli, ale budou. A to je dobře, ne?“

Snažil se na ni dívat jako na další případ, ale už to dávno nedokázal. V krku měl sucho, zarazilo se mu tam něco velkého, přes co se mu těžko polykalo. Snažil se na sobě nedat nic znát. Ani se snažit nemusel. Nikdo si ho nevšímal. I Robert stál v publiku. Představení se odehraje před nimi.

Vězeňský zaměstnanec Alexandře zavedl kanyly a ujistil se, že drží na místě. Kněz zatím odříkával modlitbu. Odsouzená ho neposlouchala, zavřela oči a modlila se sama. Věřila, ale po svém.

„Ať už ji zabijou, děvku!“ zavrčel jeden z mladíků. Nikdo mu nic neřekl.

Vadil jim ten její spokojený výraz. Robert se účastnil již několika poprav, ale ani jednou nezažil odsouzeného, který by zůstával tak klidný, s úsměvem na tváři, i když dobře věděl, co přichází. Alexandra věděla, co přichází. Mnohokrát se ujišťovali o jejím psychickém stavu a on pokaždé musel konstatovat jediné – Alexandra byla psychicky zdravá a příčetná. I proto ten trest. Všechny své zločiny si uvědomovala. Dokázala je chladně popsat, dokázala říct, co ji motivovalo. Nemohl konstatovat nic jiného. Pokud ano, našli by si druhého specialistu, který by odsouzenou vyšetřil. A to nechtěl. Pracoval s Alexandrou až do poslední chvíle. Je s ní až do jejího posledního výdechu.

Zaměstnanec uvnitř smrtící komory naznačil, že je čas.

Kněz odešel.

Robert si povzdechl.

Na řadu přijde první roztok. Thiopental sodný. Uvede Alexandru do bezvědomí.

Bude následovat pankuronium bromidu, které Alexandru paralyzuje. Proč, když bude v bezvědomí? Jistota je jistota. Tělo musí zůstat v klidu.

A nakonec chlorid draselný. Zní to skoro jako obyčejná sůl. Obyčejná sůl, která Alexandře zastaví srdce.

Bude hotovo. Sedm minut, víc ne. Maximálně deset, někdy smrt nastane o něco později, záleží, jak dobře tělo na látky reaguje. Ještě se neúčastnil poprav, která by trvala déle než čtvrt hodiny. Samotný odchod ze světa je vlastně docela rychlý. Odsouzený nic neví, jen klidně usne. Kdo by nechtěl smrt ve spánku?

Robert ztěžka polkl. Smrtící soukolí se rozjíždělo. Látka Alexandře proudila do těla. Za chvíli měla usnout a už se nikdy nezbudit. Ještě před tím, než upadla do nevědomí, otevřela oči a podívala se doktorovým směrem.

Její úsměv se rozšířil.

Vrátil jí ho.

Jeden z bratrů chtěl něco říct, chtěl zakřičet, co to je za zrůdu, ale stará paní ho předběhla. Rozklepaně se postavila a zařvala: „Budeš se smažit v pekle, ty děvko babylonská!“

Robert ji chtěl strčit, shodit tu starou babku, donutit ji zmlknout. Neudělal nic. Jako doktor? Nebo jako člověk? Měl svoje povinnosti. I když nikdy neléčil tělo, vždycky duši, přiskočil ke staré paní a pomohl jí zpět do křesla. V její tváři viděl výraz, který by si z paměti nejradši smazal. Krystalická nenávisť. Netušil, že ji lze cítit k neznámému člověku. Ne v takové míře. Ta stařena si přála, aby Alexandra zemřela. Její výraz mu pronikl tak hluboko do srdce, že si to přál také.

Aby konečně utekla z tohoto krásného a laskavého světa.

Ne, nedokázal Alexandru úplně pochopit. Nikdy se mu to nepovede. Nikdo to nezvládne.

Vrátil se na své místo a díval se na spící ženu. Ani ve spánku se Alexandra nestala krásnou. Její tvář se pouze vyjasnila. Mohla by být andělem v biblickém filmu, bezpohlavní bytostí, která se snese z nebes.

Přesto mířila do pekla.

Neměla na sobě nic jiného než bílý vězeňský mundúr. Oblékli jí krátké rukávy, aby se jim dobře zaváděly jehly. Do obou rukou.

Do těla se Alexandře dostal i druhý roztok, paralyzující látka, díky níž se nestane, že by tělo dělalo problémy ještě před tím, než se do oběhu dostane chlorid draselný.

Zastavit srdce. Tohle dokážeme. Jako kdybychom chcipli motor auta. Prostě vyndáme klíčky a auto odstavíme. Bez toho, abychom ho znovu nastartovali. Je v tom něco krásně jednoduchého, jen ty následky tak banální nejsou. Udělali jsme z vraždy jen další proces.

Všechno rozdělujeme na obyčejné procesy. Zapišeme si jednotlivé kroky, a pak prostě postupujeme od prvního až po poslední číslo. Strašně jednoduché.

Za první: Odsoudit.

Za druhé: Uvěznit.

Za třetí: Připoutat.

Za čtvrté: Napumpovat tělo uspávacím a paralyzující látkou.

Za páté: Zabít.

Vždycky postačí udělat seznam. I z nejtěžšího úkolu se stane naprosto primitivní procedura. Bez citu, bez výčitek, mechanicky. Tváře vězeňských pracovníků uvnitř smrtící komory jasně dávaly najevo, že jenom pracují. Nic víc. Další polotovar jim přijel na páse. Musí se o něj postarat a udělat z něj hotový výrobek. Oni však nezlepšují vlastnosti meziprojektu, oni je degradují.

Obyčejný proces.

Alexandra umírala a Robertovi se hlavou honily všechny hodiny, co spolu strávili během posledního roku. Hodiny, během nichž poznal člověka, který se pro něj stal nenahraditelným a navždy bude tím, kdo se mu zapsal do srdce tak hluboko, že už se nikdo ani hlouběji dostat nemůže. Zní to zvláště, když se hovoří o masové vražedkyni, ale doktor si nemohl pomoci. Takhle to prostě cítil.

Alexandra je jedinečná.

Alexandra byla jedinečná.

Neuběhla ani minuta, přesto se zdála neskutečně dlouhá, a zřízenec se připravoval na vstříknutí třetího roztoku. Finálního. Toho, který Alexandře zastaví srdce. Robert se rychle pomodlil, i když bez víry. Nikdy nebyl opravdu věřící, víru používal jako jeden z nástrojů, když mluvil se svými pacienty. Mnohým pomáhala.

Chlorid draselný se rozlil Alexandřiným tělem.

Bylo otázkou desítek vteřin, kdy se srdce zastaví.

Robert sklopil oči a přemítal, jestli bůh skutečně existuje, a pokud ano, jestli by něco takového dopustil. Ne, bůh není milostivý, rozhodně ne, nejspíš neexistuje vůbec, ale pokud ano, tak je to pořádný parchant, který si hraje na obrovské šachovnici a dělá mu radost, když může s někým vyjebat.

Alexandra už každou chvíli musela poznat, co je na druhé straně. A jestli se setká s bohem, tak mu snad pořádnou vlepí. Na druhou stranu, jak Robert Alexandru znal, ona by se mu spíš poklonila, sedla by si proti němu a s tím svým mírně tupým výrazem a nemizující úsměvem by mu naslouchala.

Každou vteřinu...

Robert se podíval na Alexandru, na její bezvládné tělo a uvědomil si několik zásadních skutečností, které nebyly slučitelné se stavem, v němž se měla nacházet – se stavem blízkým smrti.

Její oči se rozšířily.

Její hlava se mírně kývala ze strany na stranu.

Její ústa se pokusila něco říct.

A nejhorší ze všeho: Pořád se usmívala!

Doufáme, že se vám ukázka líbila.

Dokončení příběhu zakoupíte na webu <http://www.goldendog.cz/produkt/298/>